

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 589

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

Εν Ἀθήναις, 20 Ὀκτωβρίου 1891

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Εν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις.	8.50
Εν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Εν Ρωσσίᾳ.	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοῦ καὶ Ἐτιεβάν : Αἱ Ἀστωργοὶ Μητέρες.
—Καρόλου Μερουβέλ : ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραμα-
τικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀ-
μίτις : ἸΣΠΑΝΙΑ. — ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟ-
ΛΑΟΥ ΦΑΝΙΩΝ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν βα-
νέων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

— Ἔσο ἥτυχος. Θὰ λάβω ἅμαξαν, θὰ τρέξω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν καὶ θὰ πληροφορήσω τὸν κύριον εἰσαγγελέα, ὅτι ὁ δὲ Λορδὰκ ἐτοιμάζεται νὰ δραπετεύσῃ καὶ ὅτι ἐπομένως εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσῃ ἐσπευσμένως... Ναί, αὐτὸ θὰ γίνῃ, προσέθετο βαδίζων μεγάλους βήμασιν ἐντὸς τοῦ δωματίου... Ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ ἰδοὺ τί σκέπτομαι! αὖριον τὸ ἐσπέρας, καθ' ὃν χρόνον ὁ δὲ Βανδὰμ θὰ διατελῇ φυλακισμένος, ἐγὼ θὰ εὐρίσκωμαι εἰς Βρυξέλλας. Πρὸς τοῦτοίς, ἐξηκολούθησε σταθεῖς ἐνώπιον τῆς Ἐσθῆρ, ἔχω νὰ σοὶ δώσω, ἀγαπητῇ μου, μίαν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν θὰ κάμῃς πολὺ καλὰ ν' ἀκολουθήσῃς. Ὁ ἄνθρωπος τῶν Παρισίων δύναται ν' ἀποβῇ ὀχληρὸς εἰς σέ· ἐλθέ νὰ με συναντήσῃς εἰς Βρυξέλλας. Ἐκεῖ θὰ βλέπωμεθα συχνὰ καὶ τοιοῦτο· τρόπως θὰ σέ κρατῶ ἐνήμερον τῶν συμβάντων. Τί φρονεῖς;

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ἡ κυρία Φλορβὰλ ἐγχειρομένη.

— Περίφημα!... Τὸ ἐγνώριζα ὅτι θὰ κατελάμβανες ἐπὶ τέλους ὅτι εἶμαι ἡ θεὰ σου Πρόνοια. Πότε θὰ ἐλθῇς νὰ μ' εὕρῃς;

— Μετὰ τινὰς ἡμέρας.

— Χάρis ὅταν εἰς ἐμὲ θὰ ἐπισκεφθῇ; τὸ Βέλγιον εἶνε χώρα θελκτικὴ, ὡς θέλεις ἴδῃ. Γνωρίζω ἀξιόλογον κατοικίαν ἐπὶ τοῦ Σάμβρ, τὴν ὁποίαν, ἂν θέλῃς, δύνασαι ν' ἀγοράσῃς.

— Δημονεῖς ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω καθ' ὁλοκληρίαν τοὺς αὐτοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἔχεις σὺ διὰ νὰ ἐξορισθῶ, καὶ ὅτι ἐπομένως δὲν σκέπτομαι διόλου νὰ ἐγκατασταθῶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν;

— Ἔστω, ἀλλὰ σκέφθητι ὅτι τὸ συμφέρον σου ἀπαιτεῖ ν' ἀπομακρυνθῇς ἐπὶ τινὰ τοῦλάχιστον χρόνον τοῦ δὲ Βανδὰμ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπαξ ἐξελθὼν τῶν φυλακῶν εἶνε ἱκανός...

— Περὶ τούτων θὰ ὁμιλήσωμεν καὶ πάλιν ἐντὸς ὀλίγου.

— Τὸ ἐλπίζω. Ἰδοὺ καὶ ἡ διεύθυνσίς μου εἰς Βρυξέλλας, προσέθετο σημειῶνων λέξεις τινὰς ἐπὶ ἐπισκεπτηρίου του... «Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀννοβέρου».

— Καλὰ! εἶπεν ἡ Φλορβὰλ λαμβάνουσα τὸ ἐπισκεπτήριον.

— Καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ταχυδρομεῖον περιμένω δύο λέξεις σου. Γνωρίζεις, προσέθετο συνοδεύων αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας, πόσον μοὶ ἀρέσκει ν' ἀναγινώσκω τὸ ὕψος σου.

Καὶ ἀποχαιρετίσασα τὸν ἐραστὴν τῆς ἀπῆλθεν ἡ Φλορβὰλ.

ΙΒ'

Ἐνῷ ἐβουλοδομοῦντο τὰ καταχθόνια ταῦτα σχέδια ἐναντίον τοῦ Βανδὰμ, οὗτος ἐδέχετο τοὺς μάρτυρας τοῦ Γάστωνος Δερὸς καὶ ἔθετεν αὐτοὺς εἰς συνεννόησιν μετὰ δύο φίλων του, οὓς ἐξέλεξε μετὰ τῶν μελῶν τῆς λέσχης του.

Οἱ ὅροι τῆς μονομαχίας ἐκανονίσθησαν ταχέως· τῇ αἰτήσει τῶν μαρτύρων τοῦ δὲ Βανδὰμ συνεφωνήθη ἵνα ἡ μονομαχία λάβῃ χώραν τὴν ἐπομένην περὶ τὴν μίαν μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ δάσος Μονσώ.

Ἀφοῦ ἀπεχαιρέτισε τοὺς φίλους του διὰ τὴν ἐπαύριον, ὁ κόμης διέταξε τὸν ὑπηρέτην του νὰ ἐτοίμασῃ τοὺς ταξιειδιωτικούς σάκκους του.

— Πιθανὸν νὰ ἐπιστρέψω τὸ μεσονύκτιον, εἶπεν αὐτῷ, θὰ φέρετε τοὺς σάκκους εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Λυόν. Θ' ἀναχωρήσω αὖριον πρὸ ἀπόγευμα εἰς τὰς τέσσαρας διὰ Κλερμόν-Φερραν.

Ἐφομαχὸς πεπειραμένος ὁ κόμης δὲ Βανδὰμ, οὐδόλως ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ μονομαχία, ἥτις ἔμελλε νὰ λάβῃ χώραν τὴν ἐπαύριον, θ' ἀπέβαινεν ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του.

Ἐξῆλθεν ὁλως ἡρεμὸς καὶ μετέβη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον διέμενεν ἡ παλακίς του.

Αὕτη, προβλέπουσα τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κόμητος, δὲν εἶχεν ἐπανανέλθει εἰς τὸ δωμάτιόν της. Εἶχε μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ κόμητος δὲ Σουλὸφ καὶ ἐκεῖ ἀνέμενε τὴν Βαλερίαν, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εὐρίσκετο ἐκτὸς τῆς οἰκίας του.

Ἡ κόμηςσα δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐπανεέλθῃ. Πρὸ μικροῦ εἶχεν ἴδει τὸν Γάστων· ὁ νεαρὸς ζωγράφος τὴν ἐπληροφόρησεν ὅτι ἡ μονομαχία ὠρίσθη διὰ τὴν ἐπομένην, περὶ τὴν μεσημβρίαν.

— Ἐσώθη! ἀνεφώνησεν ἡ Ἐσθῆρ. Ὁ δὲ Βανδὰμ, βαρέως ἐκτεθειμένος εἰς μίαν οικονομικὴν ὑπόθεσιν, θὰ συλληφθῇ αὖριον τὸ πρωί.

— Ἐσώθη! ἐπανελάβεν ἡ Βαλερία μετὰ λυγμῶν χαρᾶς. Ἀ! τώρα ζήτησόν μοι ὅτι δῆποτε θέλεις... Σοὶ ὀφείλω πλέον τῆς ζωῆς, ἀφοῦ σοὶ ὀφείλω τὴν ἰδικήν του, αὐτοῦ!..

— Θα σοὶ ζητήσω φιλοξενίαν μέχρι τῆς αὐριον πρωίας, ἀπήντησεν ἡ Ἑσθήρ, διότι ἔχω λόγους σπουδαιοτάτους ν' ἀποφύγω τὴν παρουσίαν τοῦ δὲ Βανδάμ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐξωφλήσης ἀπέναντι ἐμοῦ, πρὶν μοῦ τὰ διηγηθῆς ὅλα, δηλαδή τὴν ἱστορίαν τοῦ υἱοῦ σου.

— Ἔστω, εἶπεν ἡ Βαλερία, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὁ Γάστων ὅτι εἶμαι ἡ μήτηρ του· τὸ μυστικὸν αὐτοῦ θ' ἀποθάνῃ μαζὺ μας.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

* *

Τῇ ἐπιούσῃ πρωίᾳ περὶ τὴν ἐνάτην ἀκριβῶς ὥραν, ὁ δὲ Βανδάμ εἰσῆλθεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτός. Οἱ ὑπηρεταὶ κατεγίνοντο νὰ καθαρίζωσι, οἱ δὲ ὑπάλληλοι δὲν εἶχον ἀφιχθῆ ἀκόμη.

— Δὲν ἦλθε κανεὶς ἐκ τῶν κυρίων; ἠρώτησεν.

— Ὁχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτηθεὶς ὑπηρετής.

Ὁ κόμης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσάν τῶν συνεδριάσεων.

Δὲν εἶχε κοιμηθῆ καθ' ὅλην τὴν νύκτα· πυρέσσων καὶ κατεχόμενος ὑπὸ σφοδρῶτατης ταραχῆς, ἤρξατο βαδίζων ἐν τῇ αἰθούσῃ. Εἶτα, ὡς εἰ εἶχεν ἀνάγκην ἀέρος, ἤνοιξε τὸ παράθυρον. Συγχρόνως παρετήρησεν εἰς τὴν ὁδὸν τοὺς κυρίους κυρίου δὲ Λορδάκ, δὲ Λοσνουᾶ, Λεβιγκρέκ καὶ δὲ Βιλλαγκέζ, ἐρχομένους ὁμοῦ.

Αἱ χειρονομίαι, δι' ὧν συνώδευον τοὺς λόγους των, προέδιδον τὴν ζωηρότητα τῆς συνδιαλέξεώς των.

Ὅτε εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων, ἐχαιρετίσθησαν ψυχρῶς ὑπὸ τοῦ κόμητος.

— Κύριε δὲ Βανδάμ, εἶπεν ὁ Λεβιγκρέκ, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ ψυχρὸς τοῦ κόμητος χαιρετισμὸς δὲν διέφυγεν, ἡ συνεδρίασις ἀρχεται ἀμέσως, ἂν θέλετε. Οἱ ἀπουσιάζοντες ἐκ τῶν συναδέλφων μας δὲν θὰ ἔλθουν· μ' ἐπληροφόρησαν χθὲς διὰ τηλεγραφημάτων των, ὅτι ἀδυνατοῦσι νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν συνεδριάσιν μας καὶ μὲ ἐπεφόρτισαν νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν συγγνώμην των.

— Ἀ! ἔκαμιν ὁ δὲ Βανδάμ.

— Θα ἐννοήσετε, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Λεβιγκρέκ, ὅτι οἱ κύριοι οὗτοι δὲν ἠδυνύθησαν νὰ προσέλθωσιν εἰς τὴν συνεδριάσιν, συνεπείᾳ τῆς προσκλήσεώς σας, διότι ἡ ὥρα, τὴν ὁποίαν ἐσημειώσατε, εἶνε ἀκατάλληλος διὰ πολιτικούς ἄνδρας, οἵτινες δὲν διαθέτουν ἐλευθέρως πάντοτε τὰς πρωινὰς των ὥρας. Λυποῦμαι διότι ἐνεθυμήθητε τὴν ὥραν, καθ' ἣν συνήθως συνεδριάζομεν, καὶ ἦτις ὥρισθη ἐκ συμφώνων μεταξύ μας. Βεβαίως αἱ ἀνακοινώσεις, τὰς ὁποίας μέλλετε νὰ μὰς κάμετε θὰ ἦνε πολὺ σπουδαῖαι ὅπως...

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, κύριοι, διέκοψεν ὁ δὲ Βανδάμ, διότι σὰς ἀνησύχησα τόσον πρωί, ἀλλὰ θὰ ἐκτιμήσητε τοὺς λόγους, οἵτινες μὲ ἠνάγκασαν νὰ παραβῶ τὰ κεκανονισμένα, καὶ ὅταν καταστήσω ὑμῖν γνωστοὺς τοὺς λόγους τούτους, εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλω τύχη τῆς συγγνώμης σας.

— Τὴν ἔχετε ἐξ ὀλοκλήρου, ἐπανάλαβεν ὁ Λεβιγκρέκ· τὴν παρατήρησίν μου ἀπλῶς ἔκαμα ὅπως σὰς παρακαλέσω νὰ τὴν ἔχετε ὑπ' ὄψει εἰς τὸ μέλλον. Τώρα, εἰμεθα πρόθυμοι νὰ σὰς ἀκούσωμεν. Τρὸ τούτου ὅμως θεωρῶ καθήκον μου νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι, ἐπειδὴ ἡ προκειμένη συνεδρίασις ἔχει ὅλως ἰδιαιτέρον χαρακτήρα, δὲν θὰ συνταχθῶσι πρακτικὰ καὶ ἐπομένως οὐδεμίαν θὰ λάβωμεν ἀπόφασιν.

— Διατί αὐτό;

— Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, κύριε, δὲν δύναται νὰ συγκληθῇ ἐκτάκτως, εἰμὴ μόνον ὑπὸ τοῦ Προέδρου. Λυποῦμαι ὅθεν ὅτι ἡμελήσατε νὰ μοι γνωστοποιήσητε τὴν πρόθεσίν σας ὅπως συγκληθῇ τὸ συμβούλιον. Θα ἔσπευδον νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν σας, προσκαλὼν ἐγὼ αὐτὸς τοὺς

συναδέλφους μας. Ταῦτα τὰ λέγω, ἐννοεῖται, χάριν τῆς τάξεως. Τώρα, σὰς παρακαλῶ νὰ μὰς καταστήσητε γνωστὸν τὸ ἀντικείμενον τῆς συγκλήσεώς σας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὑπηρετῆς τοῦ γραφείου εἰς ἐλθὼν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐνεχείρισεν ἐπισκεπτήριον εἰς τὸν κύριον δὲ Λορδάκ.

— Κύριος δὲ Βερνεύλ, εἶπεν ὁ δὲ Λορδάκ, ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὸ ἐπισκεπτήριον. Δὲν τὸν γνωρίζω· ἄς ἐπανεέλθῃ βραδύτερον.

— Τῷ εἶπον ὅτι τὸ συμβούλιον εὐρίσκεται ἐν συνεδριάσει, ἀπήντησε ὁ ὑπηρετής, καὶ ὅτι ὁ κύριος Διευθυντῆς δὲν δύναται νὰ δεχθῇ, ἀλλ' ἐπέμενε νὰ σὰς ἐγχειρίσωμεν τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

Ὁ κύριος δὲ Λορδάκ, ἡτοιμάζετο ν' ἀποκριθῇ εἰς τὸν ὑπηρετὴν, ὅτε αἰφνιδίως εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσάν τῶν συνεδριάσεων κυρίος τις ἐνδεδυμένος μέλαιναν ἐνδυμασίαν, μετὰ λευκῶν παραγναθίδων ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ διόπτρων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὁ δὲ Λορδάκ ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀπροσδοκήτου ἐπισκέπτου ὠχρίασεν.

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν κύριον Λαμπρικαῖν, ἀστυνομικὸν πράκτορα.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ εἰσελθὼν, σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι ἀνηγγέλθην πρὸς ὑμᾶς ὑπὸ ψευδὲς ὄνομα.

Καὶ ἐξαγαγὼν τοῦ θυλακίου του ἐρυθρὰν ταινίαν, σημείων τῆς ὑπηρεσίας, ἐξηκολούθησεν:

— Εἶμαι ὁ κύριος Λαμπρικαῖν, ἀστυνομικὸς πράκτωρ καὶ ἔχω παραγγεῖλαι νὰ ἐκτελέσω ἐντάλματα συλλήψεως, τὰ ὅποια ἐξέδωκεν ὁ ἀνακριτῆς ἐναντίον ἐκάστου τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἑταιρίας τοῦ Ἀεριοφωτός.

Οἱ κύριοι δὲ Λορδάκ, δὲ Λοσνουᾶ, δὲ Βιλλαγκέζ, Λεβιγκρέκ καὶ Βανδάμ ἠγέρθησαν καὶ ἐκπλητοὶ παρετήρουν ἀλλήλους.

— Εὐαρεστηθῆτε νὰ μοι δώσητε τὰ ὀνόματά σας, κύριοι, ἐπανάλαβεν ὁ πράκτωρ.

Ὁ δὲ Λορδάκ, ὁ δὲ Λοσνουᾶ, ὁ δὲ Βιλλαγκέζ καὶ ὁ Λεβιγκρέκ ὑπήκουσαν εἰς τὴν πρόσκλησιν ἀπαγγεῖλαντες ἀληθοδιαδόχως τὰ ὀνοματεπώνυμά των.

Ὅταν ὁ κύριος Λαμπρικαῖν ἐστράφη πρὸς τὸν δὲ Βανδάμ διὰ ν' ἀκούσῃ τὸ ὄνομά του:

— Εἶνε περιττόν, κύριε, ὑπέλαβεν ἀποτόμως ὁ κύριος Λεβιγκρέκ. Θα γνωρίζετε βεβαίως τὸν κύριον δὲ Βανδάμ, διότι καταλαμβάνω τώρα ὅτι αὐτὸς μὰς παρέσυρεν εἰς τὴν αἰσχρὰν αὐτὴν ἐνεδραν.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησε διὰ τὴν προσβολήν. Ἐπετέθη κατὰ τοῦ Λεβιγκρέκ ἐκβάλλων κραυγὴν μανίας· ἀλλ' εἰς νεῦμα τοῦ κυρίου Λαμπρικαῖν, οἱ κλητήρες, οἵτινες ἀνέμενον ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης εἰσώρμησαν ἐν αὐτῇ καὶ διεχώρισαν τοὺς διαπληκτιζομένους.

Μεθ' ὃ τὰ πέντε παρόντα μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὑπακούσαντα εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος, ἐγκατέλειψαν τὰ γραφεῖα καὶ ἐπέβησαν τῶν ἀμαξῶν, αἵτινες τοὺς ἀνέμενον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Μίαν ὥραν μετὰ τὰ ἀνωτέρω, ὁ κύριος Λαμπρικαῖν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γραμματέως του ἐπανῆλθεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας καὶ ἐσφράγισε τὸ ταμεῖον καὶ τὰ βιβλία.

ΙΓ'

Ὁ κύριος Ρισὸν μετὰ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς του Ἑμμελίνας κατεῖχεν εἰς τὴν δευτέραν ὁροφὴν τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 57 οἰκίας τῆς ὁδοῦ Ἑκλύζ μικρὸν οἰκημα μετ' ἐξώστου.

Ὁ κύριος Ρισὸν, πραγματογνώμων εἰς τὸ Ἐμπορικὸν τῶν Παρισίων ἦγε τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον ἔτος

τῆς ἡλικίας του. Ἦτο μικροῦ ἀναστήματος καὶ φυσιογνωμίας συμπαθοῦς, διεκρίνετο δὲ ὡς ἄνθρωπος τακτικώτατος εἰς τὰς ἐξείς του. Ἐξήρχετο τῆς οἰκίας του τὴν 9 πρωϊνὴν ὥραν, ἐπανήρχετο τὴν ἐνδεκάτην ὅπως γευματίσῃ, ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ἐργασίαν του τὴν 1 μετὰ μεσημβρίαν καὶ εἰς τὰς 6 τῆς ἐσπέρας εὐρίσκετο πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐνίοτε μετὰ τὸ δεῖπνον, ἦτοι κατὰ τὴν ὁγδόην ὥραν, ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἐμμελίνας ἐρειδομένης ἐπὶ τοῦ βραχιονόστου. Πατὴρ καὶ θυγάτηρ περιεδιάβαζον μίαν ἢ μίαν καὶ ἡμίσειαν τὸ πολὺ ὥραν, μετὰ παρέλευσιν τῆς ὁποίας ἐπανήρχοντο οἱ οἱ. Τὴν Κυριακὴν, ὅσκις ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος, διηυθύνοντο πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Ἀμστελοδάμου, κατήρχοντο μέχρι τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, ὁπόθεν διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μετέβαινον εἰς τὴν ἐξοχὴν χάριν ἀναψυχῆς.

Ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα ἦτο δεκαεξαέτις· λεπτοφυὴς καὶ χαρίεσσα, ἀβρὰ δὲ τοὺς τρόπους, εἴλικε πάντων τῶν γνωριζόντων αὐτὴν τὰς συμπαθείας. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν κανονικώτατα· τὸ πρόσωπόν της μόνον ἐνίοτε καθίστατο ἐκτάκτως ὡρὸν καὶ ὁ βλέπων αὐτὴν θὰ τὴν ἐνόμιζεν ἁσθενῆ. Οἱ γείτονες ἔλεγον περὶ αὐτῆς: «εἶνε κόρη θελκτικὴ ἀλλὰ κρᾶσεως ἀδυνάτου».

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν εἰχον γυναικᾶ ἡλικιωμένην, τὴν Κυρὰ - Μαργαρίταν, ἦτις ὑπερηγάπα τοὺς κυρίους της.

Ὁ κύριος Ρισὸν διετέλει ἡ μάλλον ἐφαίνετο ὅτι διατελεῖ ἐν χρεῖα ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν.

Ἡ δεσποινὶς Ἐμμελίνα διήρχετο τὸν χρόνον της ἀναγινώσκουσα διάφορα περιοδικά, ἅτινα τῇ ἐκόμιζεν ὁ πατὴρ της, κεντῶσα ἐκλεκτὰ χειροτεχνήματα ἢ παίζουσα κλειδοκύμβαλον. Μέχρι τοῦ δεκάτου πέμπτου ἔτους τῆς ἡλικίας της, ἐδιδάσκετο οἱ οἱ ὑπὸ διδασκάλων, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐγκατέλειπε τὰς παραδόσεις διατηρήσασα μόνον τὴν διδασκαλίαν τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Τὸ δωμάτιον τῆς Ἐμμελίνας καὶ ἡ αἰθουσα συνεκινῶνουν μὲ τὸν ἐξώστην· ὅτε κατεγίνετο εἰς τὸ κέντημα, ἐκάθητο πλησίον τοῦ παραθύρου.

Εὐρισκόμεθα ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ· τὰ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἀνθῆ, τὰ ὅποια περιποιεῖτο μόνῃ ἡ ἀξιέραστος κόρη, ἀνέδιδον ἀρωματικὴν εὐωδίαν. Ἡ δεσποινὶς Ρισὸν ἠγάπα καθ' ὑπερβολὴν τὰ ἀνθῆ καὶ τὰ πτηνά.

Κατὰ πάντα Αὐγούστον ὁ κύριος Ρισὸν καὶ ἡ θυγάτηρ του ἀνεχώρουν τῶν Παρισίων· εἰχον συγγενεῖς εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μπλουὰ καὶ διήρχοντο ἐκεῖ δύο περίπου μῆνας. Κατὰ Ὀκτώβριον ἢ Νοέμβριον ἐπανήρχοντο εἰς Παρίσιους, ὅπως ἀναλάβωσιν αὐτὴς ἀνευ διακοπῆς ἐπὶ δέκα ὅλους μῆνας τὸν συνήθη βίον των, τὸν ἥσυχον, τὸν μονότονον, τὸν οὕτως εἶπεν, χρονομετρικόν.

Πρὸ τίνος χρόνου νέος ἐνοικιαστὴς ἐνεκατέστη εἰς τὸ πλησίον αὐτοῦς οἰκημα. Ἦν οὗτος ὁ νεαρὸς ζωγράφος Γάστων Δερὸς.

Ἡ Ἐμμελίνα ἐξεπλάγη πολὺ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον εἶδε περιδιαβαζόντα ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας του τὸν νέον καλλιτέχνην, τὸν ὅποιον εἶχε γνωρίσει εἰς τὴν οἰκίαν φίλου τοῦ πατρὸς της, τοῦ κυρίου Βιδώ, ἐμπόρου εἰκόνων.

Οἱ δύο νέοι ἀντήλλαξαν χαιρετισμόν, δειλὸν ἐκ μέρους τῆς Ἐμμελίνας, πλήρη σεβασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ Γάστωνος. Μετὰ τινὰ χρόνον ὁ Γάστων Δερὸς συνήνησε πάλιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐμπόρου τῶν εἰκόνων τὸν κύριον Ρισὸν καὶ τὴν θυγατέρα του.

Ἐσχετίσθησαν περισσότερον.

Ὁ κύριος Ρισὸν, εὐχαριστηθεὶς διότι ἀπέκτησε γείτονα καλλιτέχνην διακεκριμένον, τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν τιμήσῃ δι' ἐπισκέψεώς του. Ὁ κύριος Δερὸς ἔσπευσε ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην καὶ ἐπεσκέφθη τὸν κύριον Ρισὸν γενόμενος δεκτὸς μετὰ τῆς ἐγκαρδίου εὐλοκρίας, ἥτις εἶνε τὸ γνώρισμα τῶν τιμίων ἀνθρώπων.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ ἐπισκέψεις του εἰς τὴν οἰκίαν Ρισὸν κατέστησαν συχνόταται. Ἐκόμιζεν εἰς τὴν Ἐμμελίαν διάφορα σχέδια, μουσικὰ τεμάχια καὶ βιβλία ἐνδιαφέροντα. Ὁμίλουν περὶ φιλολογίας καὶ καλλιτεχνίας. Ὁ κύριος Ρισὸν, καίτοι ὀλίγον γνώστης αὐτῶν, ἐνδιαφέρετο τὰ μέγιστα, ὡς πρὸς τὴν Ἐμμελίαν, αὕτη ἐφλέγετο ὑπὸ θερμοῦ πρὸς τὰς ὡραίας τέχνας ἔρωτος, τοῦθ' ὅπερ κατέβλεπε τὸν Γάστων.

Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπεκάλυψεν εἰς τὴν νεανίδα κόσμον αἰσθημάτων, ἅτινα ὑπῆρξαν δι' αὐτὴν νέος βίος. Καὶ οὕτω ἐγεννήθη ἀληθὴς στενοτάτη σχέσις καὶ φιλία μεταξὺ τοῦ κυρίου Ρισὸν, τοῦ Γάστωνος καὶ τῆς δεσποινίδος Ἐμμελίνας.

Ὁ Πέτρος Δερὸς, ὁ πατὴρ τοῦ νεαροῦ καλλιτέχνη, ὅστις εἶχεν ἐπιστρέψει εἰς Παρίσιους πρὸ τριῶν μηνῶν, συνώδευε τὸν υἱὸν του ἐνίοτε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ρισὸν.

Ὁ γέρων ἡθοποιὸς δὲν ἐβράδυνε νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ Γάστων ἐσκέπτετο σπουδαίως νὰ νυμφεῖται.

— Πρόσεχε, τῷ εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ πατὴρ του, ὁ γάμος εἶνε σοβαρὸν πρᾶγμα. Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ καλλιτέχνης εἰσέρχεται εἰς τὸν οἰκογενειακὸν βίον, ἡ ἡμέρα ἐκείνη εἶνε θάνατος διὰ τὴν τέχνην του. Ὅσον χρυσὴ καὶ ἐλαφρὰ καὶ ἀνφανέταται ἡ ἄλυσσος τοῦ συζυγικοῦ βίου, μὴ λησμονεῖ ὅτι εἰς τὸ τέλος αὐτῆς ὑπάρχει πάντοτε σφαῖρα ἡ ἄλλο τι βάρος.

— Δὲν βρύνεσαι! τῷ ἀπεκρίθη ὁ Γάστων μειδιῶν.

— Ὅθ' ἴδωμεν τί θὰ εἴπῃς ὅταν ἀποκτήσῃς δύο ἢ τρία τέκνα.

*
*
*

Ἐσπέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Γάστων κατεγίνετο εἰς τὴν μουσικὴν μετὰ τῆς Ἐμμελίνας, ἡ νεανὶς ἐξεπλάγη ἐκ τοῦ βαθέως ἀρηρημένου ὕφους τοῦ πατρὸς της.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τῷ εἶπεν αὕτη. Μήπως τὸ πιάνο σε δυσαρτεῖ;

— Ὁχι, διόλου, ἀπήντησε ὁ κύριος Ρισὸν, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐπρόσεξα καθόλου εἰς τὴν σερενάταν σας. Με ἀπασχολεῖ πολὺ...

— Πάντοτε ἡ ὑπόθεσις αὐτῆς τῆς Ἐταιρίας τοῦ Ἀερίοφωτος, ὑπέλαβεν ἡ Ἐμμελίνα.

— Πάντοτε, ναί. Καθ' ἑκάστην ἀνακαλύπτω νέας συν-αυτουργίας. Οὐδέποτε ὑπόθεσις ὑπῆρξε τοσοῦτον σκοτεινῇ. Κατὰ πᾶσαν στιγμὴν καταστρέφεται ὁ μίτος τῶν ἀριθμῶν εἰς τὸν λαβύρινθον τοῦτον. Φαντασθῆτε, ἐξηκολούσεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Γάστων, ὅτι πρὸ δύο μηνῶν ἐπεφορτίσθη νὰ ἐξετάσῃ τὰ λογιστικὰ βιβλία τῆς Ἐταιρίας ταύτης. Συνελήφθησαν πάντα τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀλλ' ἀπελύθησαν ἀκολούθως συνεπεία χρηματικῆς ἐγγυήσεως. Εἶνε ἀναμφισβήτητον ὅτι εἰς τέλει οὐ γύρται καὶ διὰ τοῦτο προτίθεμαι νὰ τοὺς εἰκονίσω, καθὼς ἀρμόζει εἰς τὴν ἐκθεσίν μου. Ἐν τούτοις εἰς ἐξ αὐτῶν μοὶ φαίνεται μάλλον θῦμα ἢ συνένοχος καὶ ὡς πρὸς αὐτὸν θὰ διατυπώσω μερικὰς ἐπιφυλάξεις.

— Ἐπιτρέψατέ μοι μίαν ἐρώτησιν, διέκοψεν ὁ Γάστων. Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἐταιρίας ταύτης δὲν ὑπάρχει καὶ εἰς κύριος δὲ Βανδὰμ;

— Μάλιστα. Τὸν γνωρίζετε;

— Ὀλίγον. Ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσω μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ συνελήφθη πρὸ τῆς ὀρισμένης διὰ τὴν μονομαχίαν ὥρας.

— Αὐτὸς εἶνε τὸ θῦμα, περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ὁμιλῶ. Τὸν θεωρῶ ἄθῳ δλῶν τῶν διαπραχθέντων δόλῳ. Δυστυχῶς περιεπλέχθη τόσον πολὺ εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ὥστε θὰ τοῦ ἦεν λίαν δύσκολον νὰ ἐξέλθῃ ἀκηλίδωτος ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ὑποθέσεως.

— Πῶς συμβαίνει τοῦτο ; ἠρώτησεν ὁ Γάστρων.

— Εἰς δύο λέξεις ἰδοὺ τὰ κατ' αὐτόν. Ἐνεγράφη διὰ μετοχὰς πέντε ἑκατομμυρίων φράγκων, ἐξ ὧν τὸ τέταρτον μόνον κατέβαλεν. Τώρα εὐρίσκεται εἰς τὴν ὑλικὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς υποχρεώσεις του, τοὔτεστι νὰ πληρώσῃ τὰ ὑπολειπόμενα τρία τέταρτα, τὰ ὅποια ἤθελον ἀρκέσει ὅπως καταστήσωσιν ἀφιλοκερδεῖς τοὺς πιστωτὰς του. Ἐπὶ πλέον ὑπέγραψεν ὅλα τὰ πρακτικὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

— Ὅπερ σημαίνει, διέκοψεν ὁ νεαρὸς ζωγράφος μετὰ μειδιάματος, ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὰς καταχρήσεις τῶν συνεταίρων του.

— Ἐν τούτοις ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ δι΄σχυριζεται ὅτι ἐν παντελεῖ ἀγνοῖα περὶ τῶν ὑποθέσεων εὐρίσκόμενος, ἐνέδωκε τυφλῶς εἰς τὸν λόγον τῶν συνεταίρων του. Ἐκτὸς τούτου, οὗτοι τῷ εἶπον ὅτι οὐδεμία καταβολὴ κεφαλαίων θὰ ἐγίνετο κατ' αὐτόν, ἡ ἐμπιστοσύνη του ἦτο τοσαύτη, ὥστε δὲν ἐδίσταζε νὰ ἐπιδοκιμαζῇ ὅλας τὰς λαμβανόμενας ἀποφάσεις καίτοι εἰς ὀλιγίστας μόνον συνεδριάσεις τοῦ συμβουλίου παρευρέθη.

— Ὅθι τοῦ ἵνασι πολὺ δύσκολον νὰ προτείνῃ ἔνστασις καλῆς πίστεως, ἀντεῖπεν ὁ Δερὸς. Ἡ εὐπιστία καὶ ἡ ἀγνοία ὅταν ὠθοῦνται μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου, ὁμοιάζουσι φρικωδῶς πρὸς συνενοχὴν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον σιωπηράν.

— Εἶμαι σύμφωνος πρὸς τὴν γνώμην σας, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Ρισόν.

— Ὅθι σας ἤμαι λίαν ὑπόχρεως, εἶπεν ὁ Γάστρων, νὰ μὲ κρατῇτε ἐνήμερον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω, ἐὰν ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ εἶνε, ναὶ ἢ ὄχι, ἔντιμος ἄνθρωπος. Μετὰ τὴν ἐκ τῆς φυλακῆς ἐξοδὸν τοῦ μοι ἔγραψε διὰ νὰ μὲ πληροφορήσῃ ὅτι ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν μου, ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι πρὶν σταυρώσω τὸν σίδηρον μετὰ τοιοῦτου ἀντιπάλου, εἶνε ἀναπόφευκτον νὰ γνωρίζω περὶ τῆς ἐντιμότητός του.

— Ἐγὼ ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ εἶνε τίμιος ἄνθρωπος ἐξαπατηθεὶς, ἀπεκρίθη ὁ πατὴρ τῆς Ἐμμελίνας, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως δὲν δυνήθῃ ν' ἀποδείξῃ τὴν καλὴν του πίστιν.

— Ὅθι ἀναγκασθῶ λοιπὸν ν' ἀναμείνω τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου, ἐπανέλαβεν ὁ Γάστρων.

Ἡ Ἐμμελίνα ἠκολούθησε τὴν βραχείαν ταύτην συνδιάλεξιν μετ' αἰσθητῆς συγκινήσεως. Ἐν τούτοις οὐδὲν εἶπεν.

* *

Τὴν ἐπαύριον ὅτε ὁ Γάστρων ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας του, παρετήρησε τὴν Ἐμμελίαν ποτιζούσαν τὰ ἄνθη τοῦ παρθερίου της. Μόλις ἦτο ἡ πέμπτη ὥρα τῆς ἑσπέρας καὶ ὁ κύριος Ρισόν δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπανέλθει. Ὁ κύριος Δερὸς ἐχαιρέτισε τὴν νεάνίδα, ἥτις τὸν ἀντεχαιρέτισε διὰ φιλικῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ ἐνηγκωνίσθη ἐπὶ τοῦ δρυφάκτου τοῦ ἐξώστου. Ὁ Γάστρων ἐνόησεν ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἀδιάκριτον νὰ τῇ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον.

Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τυπικῶν φιλοφροσύνης λόγων ἡ Ἐμμελίνα ἐφάνη καταβεβλημένη.

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθές, ὅτι εἶπατε χθὲς εἰς τὸν πατέρα μου ; τὸν ἠρώτησεν αἰφνιδίως. Ἡ μονομαχία αὕτη...

— Εἶνε ἀληθέστατον, δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ ζωγράφος μειδιῶν.

— Καὶ πῶς ! θὰ μονομαχήσετε ;

— Βεβαίως !... Ὅθι ἐξετιμάτε ἄνθρωπον, ὅστις ὕβρισθῆις, θὰ ἔμεινεν ὑπὸ τὸ πλῆγμα τῆς ὕβρεως ;

— Ἐχετε δίκαιον... Ἀλλ' ἂν σας συνέβαινε δυστύχημα ; ἂν ἐπληγόνεσθε ; εἶπεν ἀφελῶς ἡ νεαρὰ κόρη.

— Σας εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποτον δει-

κνύεται ὑπὲρ ἐμοῦ, δεσποινίς, ἀλλ' ἄνθρωπος ἔντιμος δὲν γνωρίζει ἢ τὸ καθήκον του.

Ἡ Ἐμμελίνα ἐσιώπησεν.

Ταῦτοχρόνως ὁ κ. Ρισόν, ὅστις πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἔλθει οἶκον, ἐφάνη εἰς τὸν ἐξώστην.

Παρετήρησε τὴν ταραχὴν τῆς Ἐμμελίνας.

— Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησε. Πόσον εἶσαι ὠχρὰ !

— Δὲν εἶνε τίποτε, πατέρα μου, ἀπεκρίθη αὕτη. Ὁλίγη κακοδιαθεσία, ἀλλ' ἐπέρασε.

Πρώτην ἤδη φορὰν ἐπὶ ζωῆς της ἐφεύδετο.

Ὁ κύριος Δερὸς ἐχαιρέτισε τὸν κύριον Ρισόν, ὅστις ἀνταπεκρίθη εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Γάστρωνος διὰ μικρᾶς χειρονομίας· μεθ' ὃ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τῆς θυγατρὸς του.

— Ἀς ἰδῶμεν, κόρη μου, τῇ εἶπεν, ἀφοῦ ἐκάθησεν ἀπέναντι αὐτῆς, τί σοῦ ἔλεγεν ;

— Ποῖος ;

— Πῶς ! ἔκαμεν ὁ κύριος Ρισόν μετὰ μειδιάματος, ἀποκρύπτεσαι ἀπὸ ἐμέ ! Θέλεις λοιπὸν νὰ μὲ λυπήσῃς, ἢ νομίζεις ὅτι δὲν ἀναγινώσκω ἐπὶ τοῦ προσώπου σου ὅτι θέλεις νὰ μοῦ ἀποκρύψῃς ;

— Μοὶ ἔλεγεν, ἀπεκρίθη ἡ Ἐμμελίνα καταβιάζουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ὅτι ὁ ἀνὴρ, ὅστις ὕβρισθῇ καὶ ἀρνηθῇ νὰ μονομαχήσῃ, εἶνε ἀνάξιος ἐκτιμήσεως.

— Ἀναμφιδόλως, ἀλλ' ἐπὶ τίνι περιπτώσει ;

— Τὴν γνωρίζεις κάλλιστα, πατέρα. Ἡ μονομαχία αὕτη...

— Ἀ ! ναί, γνωρίζω. Δὲν ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς πλέον, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι σ' ἐνδιαφέρει !

— Εἶνε ἀληθές, εἶπεν ἀφελῶς ἡ Ἐμμελίνα. Σκέφθητε λοιπὸν, προσέθηκε μετ' εἰδούς ἀγωνίας, ὅτι ἡ δύνατο νὰ πληγωθῇ, νὰ φονευθῇ ἴσως !

— Ἀ ! καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτό ; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ κύριος Ρισόν. Τί σὲ μέλει ;

— Τοιοῦτοτρόπως ὁμιλεῖς ;... Πῶς ! ἐὰν ὁ κύριος Γάστρων ἐφονεύετο, δὲν θὰ σ' ἔμελλε διόλου ;

— Διάβολε ! Εἶμαι ἀναίσθητός εἰς τὸ δυστύχημα τοῦ πλησίον μου. Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἰδιαιτέρως θὰ ἐλυπούμην, ἂν συνέβαινεν οἰονδήποτε δυσάρεστον εἰς τὸν θελκτικὸν γείτονά μας, διότι εἶνε θελκτικός, δὲν ἔχει οὕτω ; προσέθηκε μειδιῶν.

— Μάλιστα, πατέρα, προσέθηκε δειλῶς ἡ νεάνις, ταπεινοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Καὶ θὰ εὐχαριστεῖσο πολὺ, δὲν εἶνε ἀληθές, ἵνα μὴ λάβῃ χώραν ἡ μονομαχία αὕτη ;

— Μ' ἐρωτᾷς ; εἶπε ζωηρῶς. Ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρφ, προσέθηκε σχεδὸν ἀμέσως καὶ ταπεινῇ τῇ φωνῇ, νὰ μὴ ἐξαρτᾶται τοῦτο ἐκ τῆς ἀξιοπρεπείας του καὶ τῆς τιμῆς του.

— Ὡ ! βεβαίως. Ἀλλως τε ὁ κύριος Γάστρων εἶνε ἀδύνατον νὰ συμβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ... Λοιπὸν ! βεβαιώθητε, κόρη μου, ἡ μονομαχία αὕτη δὲν θὰ λάβῃ χώραν.

— Ἀληθῶς ! εἶπε μετὰ χαροποιᾶς ἀστραπῆς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἀληθῶς ! εἶχον ἀθώωσι ὀλίγον ταχέως τὸν ἀντίπαλον τοῦ θελκτικοῦ μας — καὶ ἐτόνισε τὴν λέξιν — γείτονος, διότι ἀνεκάλυψα σήμερον καταθέσεις πολὺ ἐπιβουρντικὰς ἐναντίον του. Ἡ ἀθώωσίς του μοὶ φαίνεται ἀπὸ σήμερον δυσχερεστάτη. Ἐὰν ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ καταδικασθῇ, ὅπερ πιθανόν, οὐδεὶς τίμιος ἄνθρωπος θὰ δυνήθῃ ἀξιοπρεπῶς νὰ μονομαχήσῃ μετ' αὐτοῦ ἔσο ἥτις.

Ἡ Ἐμμελίνα δὲν ἠδυνήθη μετ' αὐτοῦ περισσότερα.

— Ὡ ! Πόσον εἶσαι καλός ! ἀνέκραξεν ἐναγκαλιζομένη αὐτόν, πόσον εἶσαι καλὸς καὶ πόσον σὲ ἀγαπῶ !

[Ἐπεταὶ συνέχεια].